

iyi akşamlar ilk yar'larımızın sevgili dostları,
bu yılın son mesajını paylaşıyoruz sevgili Meltem'in izlenimiyle...
Yıl geçince geriye dönüp bakıyoruz geçen yıl neler oldu diye,
sevgili Meltem de, okuluna yıllar sonra gidince
kendisindeki ve okulundaki değişikliklere bakıyor,
sevgiyle özlemle...

Keşke daha çok gitmiş olsa idik,
Keşke daha çok Meltem benzer aşamaları geçmiş olsa idi...
Sosyal devletin yüzü yatılı okullarda çocuklara
şevkatle gülümsüyor köy kökenli çocuklara,
bu gülümsemeyi de hayata geçiren
hep eşsiz fedakarlıklarla çalışan YBO da çalışan
öğretmenlerimiz. Onların hakkını ödememiz mümkün değil...

Meltem gibi güzel çocuklar,
topluma sevgiyle katkı verecek insanlar çıkıyorsa bu
hep YBO'ların ve orada gece gündüz çalışan,
kendi çocuklarına yapmayacakları
fedakarlıkları kendilerine emanet edilen
ülkemizin en essiz kaynağı köy çocukları
için yapan öğretmenlerimizin eseridir...

En başta sevgili öğretmenlerimizin
sonra sevgili ilk yarlarımızın
bütün bu faaliyetleri gerçekleştirmemizi sağlayan
siz destekçilerimizin ve bağışçılarımızın,
herşeyini saf bir emeğe bağlayan ilkyar ın tüm gönüllülerin
bizi izleyen sözleriyle hep arkamızda olduklarını belirten sizlerin
yeni yıllarını en güzel günleri getirmesi dileğiyle kutluyor
selam sevgi ve saygılarımızı sunuyoruz...

İLKYAR

Güzel çocuklarımızın geleceğine güzellikler katmak için,
belki bir kitap, belki de büyüğünüzün anısına bir kitaplık için,
belki de daha fazlası için:

(lütfen bağışınızın açıklama kısmına isminizi yazın, hesap sahibi İLKYAR)

İş Bankası ODTÜ şubesi (4229) 706968 TL Hesabı : TR26 0006 4000 0014 2290 7069 68

Euro Hesabı: TR920006400000242293507426

Dolar Hesabı:TR910006400000242293576217

YURT DIŞINDAN BAĞIŞLARINIZ için bağlantı adresi:

<https://turkishphilanthropyfunds.givecorps.com/projects/12942-lk-ret-m-okullarina-yardim-vakfi-lkyar-ilkyar-16th-science-summer-school>

Hiçbir hatıra

tekrar yaşanamaz,

ama yüreğe dokunanlar...

O gün tam 8 yıl öncesine gittim. Çekingen ve meraklı tavırlarla otobüsten inen abilere ve ablalara bakıyordum. Bizim için gelmişlerdi sadece bizim için.

Merve abla beni fark edip yanıma geldi. Çivi verdi bana, o güzel gülümsemesini de ekledi yanına. O gün Merve ablayı nerede görsem yanına gittim hep.

Gün boyu etkinlikler, deneyler yaptık, oyunlar oynadık.

O zamana kadar okulda geçirdiğim en güzel gündü.

Otobüs giderken ardından uzun uzun baktım, haliyle ağladım da.

Nasıl olur da böyle kısa bir sürede böylesine büyük bir etki bırakılır ?

Kelebek etkisi gibi bir şey. Onların gönülden bir dokunuşu hayatımı nasıl etkiledi bizzat yaşayarak, anlamlandırarak öğrendim. Merve abla gidiyordu şimdi, onu bir daha ne zaman görecektim ? Bir günlük süren bu büyüğü hikayenin sonu böyle bitmemeliydi. Kafama koymuştum artık.

O havalı bilim otobüsüne günün birinde ben de binecektim.

Başımı yasladığım camdan bunları düşünerek doğruldum.

Evet o havalı bilim otobüsünün camı ☺

Daha önce gittiğim projeler de olmuştu ama bu seferki bambaşkaydı.

Köyde ortaokul olmadığı için 3 yıl yatılı okuduğum

Kayseri Pınarbaşı YİBO' ya, okuluma gidiyordum.

Hem bir ilk yar, hem de gönüllüydüm.

Benim için bu apayrı bir deneyim.

Okuluma yaklaşmıştık. Biriktirdiğim hatıraları, yaşadıklarımı anımsadım.

Geçmişle bugünü bağlayan şey neydi?

Sadece şunu biliyorum ki o şey her neyse içimizdeydi.

Mekan ve zaman bunun dışında donuk silüetlerdi.

Zaman geçmekle meşhurdur ve durduğu görülmemiştir.

Hiçbir hatıra tekrar yaşanmak için müsait değildir ama yüreğe dokunanlar başka...

İlkyar yüreğime dokunmuştu, o minik yüreğe.

Otobüsten indim, geç bir vakit olduğu için çocukları sabah görebilecektik.

Etkinlik kutularını ve kitapları okula taşıdık.

Bizi 8 yıl önceki fen bilgisi öğretmenim karşıladı.

Şaşırdı beni görünce, ayaküstü muhabbet ettik.

Şimdi müdürmüş, kadro yenilenmiş. Tanıdığım bir tek o vardı.

Okul çok daha donanımlı ve güzel olmuş.

Yurtlara gitmek için yol aldığımızda pencerelerden bir sürü çocuğun bizi izlediğini fark ettik. İşte o an öyle bir andı ki

bir zamanlar o pencerenin arkasında olan ben,
şimdi yüzümde kocaman bir gülümsemeye el sallıyordum onlara.
'Biz geldik, sadece sizin için geldik.'

Yurdun merdivenlerini çıkarken attığım her adım zamanda yolculuktu sanki.

Ne çok inip çıkmıştım bu merdivenleri.

Bir ah çektim ve bize kalmamız için gösterilen odaya gittim.

Her zamanki gibi en sevdiğim, pencerenin yanı olan üst ranzaya çıktım.

Her şey eskiden nasılsa öyle olsun istedim bugün.

Bugün küçük Meltem olmak istedim.

Artık uyumalıydım, sabah erken kalkacak ve

o minik yüreklerin gözlerinde kendimi arayacaktım.

Gün doğmuştu, hazırlanıp yemekhaneye gittik. Uzunca bir kuyruk ve bize merakla bakan onlarca göz vardı. Sıraya girdim, günaydınla başladım söze, onlar anlattı ben anlattım.

Sen bizim okuldan mezun olan Meltem ablasın değil mi?’ dediler.
Ben gelmeden önce geleceğim duyulmuş bir şekilde, merakla beni beklemişler, hatta benim için evine gitmeyi kalanlar olmuş.
Ablasının arkadaşımı kiminin, kimisiyle aynı köylüymüşüm.
Konuşacak o kadar çok şeyim vardı ki bu çocuklarla, kendimi bulmuştum adeta.
Güzel zamanlar hızlı geçer.
Sıra çabuk gelmişti, tabağımı aldım köşede bana bakan bir çocuk fark ettim.
Hemen yanına oturdum.
Gülümsedim kocaman, tanıştık. İsmi Burak.
‘Ben seni hatırlıyorum Meltem abla.’ dedi.
Ben 8.sınıftayken o 1.sınıfa gidiyormuş ve 1.sınıftan beri yatılı kalıyor, şimdi ise yurttan son senesi, 8.sınıf. Kahvaltı bitene kadar uzun uzun konuştuk.
Bildiğim, bilmesini istediğim her şeyi anlattım ona.
Benim de bir zamanlar burada, onlardan olduğumu anlattım.
Bu havalı bilim otobüsüne nasıl binebileceğini falan söyledim ☺
Bu çocuklar öyle sıcacıktı ki, inanmalıydı insan sevmeye, iyiliğe, güzelliğe, aydınlığa.
Sonuna kadar amasız inanmalıydı.

Sonra Hüseyin Hoca'nın zamanında çok etkilendiğim sunumlarına geçtik. Ardından sınıflara çıkıldı, etkinlikler yaptık, deneyler gösterdik, oyunlar oynadık. Ben bunları bir yerden hatırlıyorum ☺ Dejavu falan değil bu, bizzat yüreğe dokunan bir hatıranın tekrar yaşanması. Tek bir farkla, roller değişti.

Öyle güzel bir gündü ki bitmesin istedim ama akşam olmuştu bile. Hüseyin Hoca bir sunum daha yaptı ardından gece deneyleri yapıldı. Sıra eğlencedeydi. Bu kısım çok sevilir genelde, ben de severim. 'Bütün dünya buna inansa bir inansa hayat bayram olsa, insanlar el ele tutuşsa birlik olsa uzansak sonsuza.' derken herkesin bulutlardan daha yükseğe zıplaması, herkesin kendi gibi olması.

Artık günü bitirmiştik. Çocuklar bizi çevreleyip ne zaman gideceğimizi soruyorlardı. Burak uzaktan bakıyordu yine, üzgün görünüyordu, yanına gittim. Mektubunu beklediğimi, isterse her zaman yanında olabileceğimi söyledim.

Belki günün birinde bilim otobüsüne birlikte bineriz kim bilir.

Yaşlar süzüldü gözünden.

Ben de tuttum kendimi, içimdeki küçük Meltem'i, ağlayamazdım.

Bu çocuklar için ablaların abilerin yeri bambaşkaydı.

Kendimden biliyorum.

Sarıldım her birine, ayrılık da gönüllülüğe dahil deyip avuttum kendimi.

Yurda geçtik, masal kitaplarını alıp çocukların odalarına dağıldık.

Güzel sohbetlerin ardından iyi geceler dileyip söndürdük ışıkları,

yaktığımız diğer tüm ışıkların farkında olarak ya da olmayarak.

Odalarımıza geçtik biz de, o gece yurttan kalmaya başladığım ilk gün gibi hissettim.

Yastığıma sarıldım, gözlerimi sıkıca kapadım.

Bazı insanların ömrümüzdeki yeri müthiştir.

İLKYAR' ın bana kazandırdığı öyle değerli öyle güzel insanlar oldu ki,

her gün ne kadar şanslı olduğumu düşünüyorum.

İLKYAR' ın ulaşamayacağı tek bir yer, dokunamayacağı tek bir çocuk kalmasını istiyorum çünkü benim o kardeşlerimden hiçbir farkım yok ve şimdi onlara borçluyum.

O yüzden günün birinde Burak ve daha niceleri bu havalı bilim otobüsüne binmeli.

Hepinize,

tüm gönüllü arkadaşlara,

gönüllü büyüklerime,

İLKYAR'ı ayakta tutan siz bağışçılara, destekçiere,
çok teşekkür ediyorum...

İLKYAR' la kalın ☺

Meltem AKBULUT

Ankara Üniversitesi

ilkyar'larımızın geleceğine güzellikler katmak için belki bir kitap için, belki anısını yaşatmak istediğiniz büyüğünüz için bir kitaplık, belki de daha